

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதீராஜோ ஐகத்குரு:)

(மலர்- 305)

Oct (2) / 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
 ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
 திருவே தஞ்சம்
 திருவரங்கனே தஞ்சம்
 தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
 செய்ப்புறள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
 எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
 சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
 ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

வரிசை எண்	தலைப்பு	பக்கம்
1	ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ தந்திரம்	2
2	ஸ்ரீபாஷ்யம்	3
3	ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரம்	6
4	தத்வ த்ரயம்	9
5	திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்)	11
6	சது: ச்லோகீ	15

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 125)

12. வ்யாபாராந் பஞ்ச பிப்ரச்ச பிந்தூந் ஸ்ருஷ்ட்யாதி லக்ஷணாந்
ஆச்சர்ய ஜ்ஞாந ரூபச்ச நிமேஷோந்மேஷ ஸந்ததே
13. இச்சா ஜ்ஞாந க்ரியா ரூபம் பிப்ரச்ச விததி க்ரமம்
இர்இரூபஸ்ய யுக்மஸ்ய ஸ்தீதிரேஷா ஸநாதநீ

பொருள் - பீஜமந்த்ரமான “ஹரீம்” என்பதில் உள்ள “இ, ஈ” ஆகியவை எப்போதும் எவற்றைக் குறிக்கின்றன என்றால்: ஸ்ருஷ்டி முதலான ஐந்து செயல்களைக் குறிப்பதான பஞ்சபிந்து (அதாவது இ) என்பது வியக்கவைக்கும் ஞானரூபமாகவே உள்ளது என்பதையும், இமைகளை மூடித் திறத்தல் (அதாவது ஸ்ருஷ்டித்தல், ஸ்ருஷ்டிக்காமல் இருத்தல்) என்பதையும், “இச்சை - ஞானம் - செயல்” ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தும் ரூபத்தையும் ஆகும்.

14. ததேவம் பரமோந்மேஷரூபாஹம் விததோதயா
இச்சா ஜ்ஞாந க்ரியா ரூபா பஞ்சக்ருத்யகீ விபோ:
15. நாநாவிதாச்சர்ய மயீ சித்தநா ஸுகரூபிணீ
விஜ்ஞேயா பரமாத்மஸ்தா வ்யாயிநீ விஷ்ணுவல்லபா

பொருள் - ஆகவே எங்கும் வ்யாபித்துள்ளவளும், மஹாவிஷ்ணுவின் நாயகியும் ஆகிய என்னிடம் : அனைத்து அசைவுகளுடன் கூடியதாக உள்ள ரூபம், “இச்சை - ஞானம் - செயல்” ஆகிய தன்மைகளுடன் கூடியதான நிலையின் பகவானுடைய ஸ்ருஷ்டி உள்ளிட்ட ஐந்து செயல்களை வெளிப்படுத்தும் தன்மை, பல்வேறு வியக்கவைக்கும் செயல்கள், சித்ரூபம், ஸுகரூபம் ஆகிய அனைத்தும் உள்ளன என்று அறியவேண்டும்.

16. விதாய க்ருத்யமகிலம் த்ரைலோக்ய ஐச்வர்யதாயிநீ
தஸ்மிந்நேவ புநர்தேவே வ்யோமேசே பரமாத்மநீ
17. ஆதாய ஸர்வஸம்பாரம் ப்ரதிஷ்டாயி நிஷ்கலா
அஸ்யா ரூபாணி பஞ்சேஹ தத்வஜ்ஞா: ஸம்ப்ரசக்ஷதே

பொருள் - மூன்று லோகங்களுக்கும் உரிய ஐச்வர்யத்தை நானே அளிக்கிறேன். எனக்கு அவயவங்கள் ஏதும் இல்லை. ஸ்ருஷ்டி முதலான ஐந்து செயல்களைச் செய்த பின்னர் நான் மீண்டும் பரமாத்மாவிடம் குடிகொள்கிறேன். அந்த நிலையில் என்னில் அனைத்து லோகங்களும் அடங்கி உள்ளன. உண்மையை அறிந்தவர்கள் தாரா என்னும் எனது நிலையானது, ஐந்து ரூபங்கள் கொண்டதாகவே கூறுகிறார்கள்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபகவத் இராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 305)

இது போன்றே, கௌஷீ. (4-18) - க்வா ஏஷ பாலாகே புருஷோ சயிஷ்ட? க்வா ஏதத் அபூத்? குத ஏதத் ஆகாத்? - பாலாகி! (உறங்கிக் கொண்டிருந்த) இந்தப் புருஷன் எங்கு கிடந்தான்? எங்கே இருந்தான்? எங்கிருந்து வந்தான் - என்ற கேள்விகளை அஜாதசத்ரு எழுப்பியபோது, பாலாகி மௌனமாக இருந்தான். அப்போது அஜாதசத்ரு, தானே பதில் கூறத் தொடங்கினான்; கௌஷீ. (4-19) - ஹிதா நாம ஹ்ருதயஸ்ய நாட்ய: ... தாஸு ததா பவதி யதா ஸுப்த: ஸ்வப்நம் ந கதஞ்சந பச்யதி அதாஸ்மிந் ப்ராண ஏவைகதா பவதி ததைநம் வாக் ஸர்வைர்நாமபி: ஸஹாப்யேதி ... மந: ஸர்வைர்த்யாநை: ஸஹாப்யேதி | ஸ யதா ப்ரதிபுத்யதே யதா அக்நோஜ்வலந்த: ஸர்வா திசோ விஸ்புலிங்கா விப்ரதிஷ்டேரந் ஏவம் ஏவ ஏதஸ்மாத் ஆத்மந: ப்ராணா யதாயதநம் விப்ரதிஷ்டந்தே ப்ராணேப்யோ தேவா தேவேப்யோ லோகா: - இதயத்தில் ஹிதா என்னும் ஒரு நாடி உள்ளது ... (இங்கு நம் முன்பாக உறங்கியவன்) அதில் இருந்தான். ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் உள்ள அவன், கனவுகள் எதனையும் காண்பதில்லை. அப்போது இவை (இந்திரியங்கள்) ப்ராணனுடன் கலந்து, ஒன்றாக உள்ளன. வாக்கு என்பது அனைத்து சப்தங்களுடன் லயிக்கிறது. மனம் அனைத்து எண்ணங்களுடன் லயிக்கிறது. உறக்கத்திலிருந்து அவன் விழித்துக் கொள்ளும்போது, அக்னியிலிருந்து அனைத்து திசைகளிலும் எவ்விதம் தீப்பொறி சிதறுமோ அது போன்று, அனைத்து இந்திரியங்களும் ஆத்மாவிலிருந்து புறப்பட்டு, மீண்டும் தங்களுடைய இருப்பிடங்களை அடைகின்றன; இந்திரியங்கள், இந்திரிய விஷயங்களை அடைகின்றன (உபநிஷத்தில் உள்ள “தேவ” என்ற பதம் இந்திரியத்தையும், “லோக” என்ற பதம் இந்திரிய விஷயங்களையும் குறிப்பதாகும்) - என்றான்.

அதாவது கனவு நிலை, ஆழ்ந்த உறக்கம் மற்றும் விழிப்பு நிலை என்னும் பல்வேறு நிலைகளில் உள்ள ஜீவாத்மாவே, வாக்கு முதலான கரணங்கள் லயிப்பதற்கும் வெளியேறுவதற்கும் ஏற்றதொரு இடமாக உள்ளான். இந்த ஜீவாத்மாவே, மேலே உள்ள வரியில் காணப்படும், “அதாஸ்மிந் ப்ராண ஏவைகதா பவதி - ப்ராணனுடன் கலந்து ஒன்றாகின்றன” என்பதால் கூறப்படுவதற்கு ஏற்ப, ஆழ்ந்த உறக்கத்திற்கான ஆதாரமாக உள்ளான். “அஸ்மிந்” என்றால் “ஜீவாத்மாவில்” என்று பொருள். இங்கு “ப்ராண” என்ற சொல்லானது, ப்ராணனைத் தாங்குபவனை (அதாவது ஜீவாத்மா) குறிக்கும்; ஏனென்றால் அந்த வரியில் “ஸ யதா ப்ரதிபுத்யதே - அவன் விழித்துக் கொள்ளும்போது” என்பதில், “ப்ராண” என்ற சொல்லால் கூறப்படுவதே விழிப்பதாக உரைக்கப்படுகிறது என்பதாலும், ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருத்தல் மற்றும் விழித்து எழுதல் போன்றவை முக்கிய ப்ராணனுக்கோ அல்லது ஈச்வரனுக்கோ ஸம்பவிக்காது என்பதாலும் ஆகும். அல்லது, “அஸ்மிந்” மற்றும் “ப்ராண” ஆகிய இரண்டு சொற்களும், வெவ்வேறு இடங்களைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம் (உதாரணமாக, “இதில் உள்ள ப்ராணனில்” என்பது போன்று); அதாவது, வாக்கு முதலான கரணங்கள் அனைத்தும், ஆத்மாவில் உள்ள இந்த ப்ராணனில் ஒன்றாகின்றன என்று கருத்து.

பொதுவாக ப்ராணன் என்ற சொல்லானது முக்யப்ராணனையே குறிக்கும் என்றாலும், ஜீவனுக்கு உபகரணமாக முக்யப்ராணன் உள்ளதால், இங்கு ப்ராணன் என்ற சொல்லானது ஜீவாத்மாவையே குறிக்கிறது. இப்படியாக இந்தப் பகுதியின் தொடக்கத்தில் விவரிக்கப்படும் விஷயமாகக் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மம் என்பது புருஷனே (ஜீவாத்மா) ஆகும்; அவனைக் காட்டிலும் வேறான ஈச்வரன் இங்கு (ப்ரஹ்மம் என்ற பதத்தால்) கூறப்படவில்லை. “ஈக்ஷம் - பார்த்தல்” போன்ற சேதந்திற்கே உரிய தன்மைகள் அனைத்தும், ஜகத்காரணப் பொருள்களுடன் ஸம்பந்தப்பட்டுள்ளதால், அவை ஜீவாத்மாவுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். எனவே இத்தகைய ஜீவாத்மாவால் நியமிக்கப்படுகின்ற ப்ரதானமே ஜகத்காரணமாகும்.

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் கூறினால் நாம் விடை அளிப்போம் - “ஜகத்வாசித்வாத்”.

புண்யபாபங்களுக்கு வசப்பட்டவனும், தாழ்ந்தவனும், கேஷத்ரஜ்ஞனும், ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களை (பண்புகள்) தன் மீது ஏறிட்டுக் கொள்வதால் அந்த ப்ரக்ருதியின் மாறுதல்களுக்குக் காரணமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஜீவாத்மா (புருஷன்) இங்கு கூறப்படவில்லை. மாறாக, எந்தவிதமான அவித்யையோ அல்லது தோஷமோ இல்லாதவனும், எல்லையற்ற எண்ணற்ற கல்யாணகுணங்களின் புதையலாக உள்ளவனும், அனைத்து ஜகத்திற்கும் ஒரே காரணமாக உள்ளவனும் ஆகிய புருஷோத்தமனே இங்கு கூறப்படுகிறான். ஏன்? உபநிஷத் வரியில் உள்ள “யஸ்ய ச ஏதத் கர்ம” என்பதில் காணப்படும் “ஏதத் = இந்த” என்பதுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டள்ளதான “கர்ம” என்பது, பரமபுருஷனின் கார்யமான ஜகத்தைக் கூறுவதாகும். “ஏதத் = இந்த” என்று சொல்லிற்கு, அந்தச் சொல்லானது பயன்படுத்தப்பட்ட விதம் மற்றும் இந்தப் பகுதியில் கூறப்பட்ட விஷயம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் சுருக்கமான விதத்தில் பொருள் கொள்ளாமல், பொதுவான விதத்தில் பொருள் கொண்டால், “ப்ரத்யக்ஷம் முதலான ப்ரமாணங்களால் அறியப்படுவதும், சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்கள் கலந்துள்ளதும் ஆகிய ஜகத்” என்பதே அந்தச் சொல்லால் கூறப்பட்டதாகிறது. மேலும், இங்குள்ள “கர்ம” என்ற சொல்லானது, புண்யம் மற்றும் புண்யம் அல்லாத (பாபம்) செயல்களைக் கூறவில்லை.

கௌஷீ. (4-1) - ப்ரஹ்ம தே ப்ரவாணி - நான் உனக்கு ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்துக் கூறுகிறேன் - என்று ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்துக் கூறத் தொடங்கிய பாலாகி, ஆதித்ய மண்டலத்தில் வசிக்கும் புருஷர்கள் போன்ற, ப்ரஹ்மம் அல்லாதவர்கள் குறித்துக் கூறினான். இப்படியாக ப்ரஹ்மம் அல்லாதவற்றைக் குறித்து உரைத்த பாலாகியிடம், “கௌஷீ. (4-18) - ம்ருஷா வை கலு மா ஸம்வதிஷ்டா: - தவறாக உள்ளவற்றைக் கூறிவாதாடாமல் இருப்பாயாக”, என்று அஜாதசத்ரு உரைத்தான். பாலாகிக்கு ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த ஞானம் ஏற்படுவதற்காக, அறிமுக வாக்கியமான கௌஷீ. (4-18) - யோ வை பாலாகே - ஓ பாலாகி - என்றுள்ளதைக் கூறத் தொடங்கினான்.

ஆதித்யமண்டலத்தில் வசிப்பவர்கள் மற்றும் அதனைப் போன்று மற்ற இடங்களில் உள்ளவர்கள், புண்யபாப கர்மங்களுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளவர்கள் ஆகிய புருஷர்கள் குறித்தும், இவர்கள் போன்றுள்ள மற்ற புருஷர்கள் குறித்தும், பாலாகி முன்பே அறிந்திருந்தான். ஆகவே இங்குள்ள “கர்ம” என்ற சொல்லானது, அவன் இதுவரை அறிந்திராத சிறப்பான ஒரு புருஷனை உணர்த்தவே வந்ததாகும். எனவே, அந்தச் சொல்லானது புண்யபாபங்களை மட்டுமே குறிக்கவில்லை என்றும், பொதுவான செயல்களையும் குறிக்கவில்லை என்றும், (ப்ரஹ்மத்தின்) கார்யமான ஜகத்தையே குறிக்கிறது என்றும் கொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் கொண்டால் மட்டுமே, இந்தப் பகுதியானது, (பாலாகி) அறியாத ஒன்றைக் குறித்து உபதேசிக்கிறது என்றாகும்.

இதற்கு நீங்கள் (பூர்வபுகழ்), “இங்கு கர்மத்துடன் இயல்பாகவே ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள ஒரு புருஷன் (ஜீவாத்மா) குறித்து இதுவரை (பாலாகியால்) அறியப்படாத விஷயமே கூறப்படுகிறது”, என்று கூறக்கூடும். அப்படியென்றால், இங்கு “கர்ம” என்ற சொல்லானது லக்ஷணையாகப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது என்றாகிவிடும்; இதன் விளைவாக அந்தப் புருஷன் கர்மத்துடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவன் என்பதே வெளிப்பட்டுவிடும் (ஆனால் உண்மையில் கூற வருவது, அந்தப் புருஷனுக்குக் கர்மத்துடன் ஸம்பந்தம் இல்லை என்பதாகும்). மேலும் இங்கு கர்மத்துடன் இயல்பாகவே ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள தன்மை மட்டுமே அறியத்தக்கது என்று கூறினால் (அல்லது இது போன்ற தன்மைகள் கொண்ட ஜீவாத்மா குறித்தே கூறப்படுகிறது என்று கூறினால்), உபநிஷத்தில் உள்ள வரியானது, “யஸ்ய கர்ம ஸ வேதிதவ்ய: - யாருக்குக் கர்மம் உள்ளதோ, அவனே அறியப்படவேண்டியவன்”, என்று இருந்தாலே போதுமானது என்றாகிறது; இதன் விளைவாக அந்த உபநிஷத் வரியில் உள்ள “யஸ்ய வா ஏதத் கர்ம - இது யாருடைய கர்மமோ” என்பதில் காணப்படும் “ஏதத் - இது” என்பது பயனற்றதாகிவிடும்.

அந்த உபநிஷத் வரியில் “ய ஏத ஏஷாம் கர்த்தா - யார் இவர்களுக்குக் கர்த்தாவோ” மற்றும் “யஸ்ய வா ஏதத் கர்ம - இது யாருடைய கர்மமோ” என்று தனித்தனியாக உபதேசிக்கப்பட்டதன் அபிப்ராயம் என்னவென்றால் - “(அஜாதசத்ரு பாலாகியிடம்) நீ எந்தப் புருஷர்களை ப்ரஹ்மம் என்று உபதேசித்தாயோ, (உண்மையில்) அந்த ப்ரஹ்மமே அவர்களுடைய கர்த்தாவாகும்; அவர்கள் அந்த ப்ரஹ்மத்தின் கார்யபூதங்கள் (ப்ரஹ்மத்தால் உண்டாக்கப்பட்டவர்கள்) ஆவர்” என்று கூறுவதை உணர்த்தவே ஆகும். மேலும் அந்த ப்ரஹ்மம் இங்கு ஏன் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது என்றால் - அந்த ப்ரஹ்மத்தின் கார்யமே இந்த ஜகத்தாகும் என்றும், ப்ரஹ்மத்திற்கு முன்பாக ப்ரஹ்மத்தால் படைக்கப்பட்ட உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததுமாக உள்ள சேதநங்கள் மற்றும் அசேதநங்கள் ஆகியவை அனைத்தும் சமமே என்றும், ப்ரஹ்மமே அனைத்திற்கும் காரணம் என்றும், ப்ரஹ்மமே அறியப்பட வேண்டிய புருஷோத்தமன் என்றும் உணர்த்தவே ஆகும். பொதுவாக இந்த ஜகத்தின் உற்பத்தியானது, ஜீவாத்மாவுடைய கர்மங்கள் காரணமாகவே நிகழ்கிறது என்றாலும் (அதாவது அந்தக் கர்மபலன்களை அனுபவிக்கவே என்றாலும்), ஜீவாத்மாவால் தனக்குத் தேவையான இன்பம் அளிக்கவல்ல உபகரணங்கள் மற்றும் இன்பங்கள் போன்றவற்றைத் தானாகவே உற்பத்தி செய்ய இயலாது. மாறாக, தங்களுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி, ஈச்வரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவற்றை மட்டுமே அனுபவிக்கிறார்கள். ஆகவே புருஷர்களை (ஆதித்யன் போன்றவர்கள்) படைக்கும் சக்தியானது ஜீவாத்மாவிற்குப் பொருந்தாது. எனவே இங்குள்ள உபநிஷத் வரியில், அனைத்து வேதாந்தங்களிலும் அனைத்திற்கும் காரணம் என்று வெளிப்படுத்தப்படுகின்ற ப்ரஹ்மமே அறியப்பட வேண்டியதாகும் என்பதே உபதேசிக்கப்படுகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்

தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 305)

31. சிஷ்ய க்ருத்ய அதிகாரம்

மூலம் -

அசிதில குருபக்தி: தத் ப்ரசம்ஸாதி சீல:

ப்ரகர பஹ்மதி: தத் வஸ்து வாஸ்து ஆதிகே அரி

குணவதி விந்யோக்தும் கோபயந் ஸம்ப்ரதாயம்

க்ருதவித் அநகவ்ருத்தி: கிம் ச விந்தேத் நிதநம்

பொருள் - குறைவில்லாத குருபக்தி கொண்டவனும், ஆசார்யனைப் புகழ்தல் முதலானவற்றைச் செய்தபடி உள்ளவனும், அவருடைய பொருள்கள் மற்றும் உடைமைகள் ஆகியவற்றிலும் உயர்ந்த புத்தி கொண்டவனும், சிறந்த குணங்கள் கொண்டர்களுக்காக மட்டுமே உபதேசிக்கப்படும்விதமாக ஸம்ப்ரதாயமாக வரும் உபதேசங்களைக் காப்பாற்றுவனும், ஆசார்யன் செய்த உதவியை எப்போதும் நினைவில் கொள்பவனும், விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்தபடி உள்ளவனும் ஆகிய ஒருவன், உயர்ந்த புதையலாகிய ஸர்வேச்வரனை ஏன் அடையமாட்டான்?

ஆசார்யனுக்குச் செய்யவேண்டிய கைம்மாறு ஏதும் இல்லை

மூலம் - இவ் அர்த்தங்களையெல்லாம் மிடியனுக்கு அகத்துக்குள்ளே மஹாநிதியைக் காட்டிக் கொடுக்குமாப் போலே வெளியிடுகையாலே மஹோபகாரகனான ஆசார்யன் திறத்தில் சிஷ்யன் :

(1) க்ருதஜ்ஞனாயிருக்க வேண்டுமென்றும், த்ரோஹம் பண்ணாதொழிய வேண்டுமென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொன்னவிடம், இரண்டு விபூதியும் விபூதிமானும் இவனைச் சீச்சீயென்னும்படியுமாய், ஹிதம் சொன்ன ப்ரஹ்லாத விபீஷணாதிகளுக்குப் ப்ரதீகூலரான ஹிரண்ய ராவணாதிகளோடு துல்யனுமாய், “வித்யாசோரோ குருத்ரோஹீ வேதேச்வர விதூஷக: ... த ஏதே பஹுபாப்மாந: ஸத்யோ தண்டயா இதி ச்ருதி:” என்கிறபடியே தண்டயனுமாகாமைக்காகவத்தனை. ப்ரத்யுபகாரம் சொன்னபடியன்று.

விளக்கம் - இவ்விதமாக உள்ள பல விஷயங்களை, “செல்வம் ஏதும் அற்றவனாக உள்ள ஒருவனுக்கு, அவனுடைய வீட்டிலேயே உள்ள புதையலைக் காட்டிக் கொடுத்தல்” என்பது போன்று, ஆசார்யன் மிகப் பெரிய உபகாரத்தைச் செய்கிறார். அவருடைய விஷயத்தில் சிஷ்யன் எப்படி இருக்கவேண்டும்:

(1) செய்ந்நன்றி அறிந்தவனாக இருக்கவேண்டும் என்றும், அவருக்கு ஒருபோதும் துரோகம் செய்தல் கூடாது என்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. இவ்விதம் கூறப்பட்டது ஏன்? நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதியில் உள்ளவர்களும், இந்த இரண்டு விபூதி களுக்கும் எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனும் இந்தச் சிஷ்யனை வெறுத்து தள்ளக்கூடாது என்பதற்காகவும்; நன்மைகளை மட்டுமே எடுத்துரைத்த ப்ரஹ்லாதன் மற்றும் விபீஷணன் விஷயத்தில் ஹிரண்யன் மற்றும் இராவணன் நடந்து கொண்டது போன்று இவன் இருத்தல் கூடாது என்பதற்காகவும்; வித்யாசோரோ குருத்ரோஹீ வேதேச்வர விதாஷக: ... த ஏதே பஹுபாப்மாந: ஸத்யோ தண்டயா இதி ச்ருதி: - ஆசார்யனின் அனுமதி இல்லாமல் அவருடைய உபதேசங்களைக் கேட்டு வித்யையைத் திருடுதல், அவருக்குத் துரோகம் செய்பவன், வேதம் மற்றும் ஈச்வரனை தூஷிப்பவன் ஆகியவர்கள் மிகுந்த பாபம் செய்தவர்கள் ஆவர். இவர்களை உடனேயே தண்டிக்கவேண்டும் என ச்ருதி கூறுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப அந்தச் சிஷ்யன் தண்டனை பெறும் நிலையை அடையக்கூடாது என்பதற்காகவுமே ஆகும். மாறாக, “செய்ந்நன்றி அறிந்தவனாக இருக்கவேண்டும், அவருக்கு ஒருபோதும் துரோகம் செய்தல் கூடாது” என்னும் தன்மை களால் அவருக்கு ப்ரதி உபகாரம் செய்தலே கூறப்பட்டது என்று கருத்து அல்ல.

மூலம் - (2) “சரீரமர்த்தம் ப்ராணம் ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயத்” என்றும், “ஸர்வஸ்வம் வா ததர்த்தம் வா ததர்த்தார்த்தார்த்தம் ஏவ வா டு குரவே தக்ஷிணாம் தத்யாத் யதாசக்த்யபி வா புந:” என்றும் இப்படைகளிற் சொல்லுகிறவையும், ப்ரணிபாத அபிவாதநாதிகளைப் போலே இவனுக்குச் சில கர்த்தவ்யங்களைச் சொல்லிற்றத்தனை போக்கி, “க்ருபயா நி:ஸ்ப்ருஹோ வதேத்” என்னும்படியிருக்கிற அநந்யப்ரயோஜனான ஆசார்யனுக்குப் ப்ரத்யுபகாரம் சொன்னபடியன்று.

விளக்கம் - விஹகேச்வர ஸம்ஹிதையில் - சரீரமர்த்தம் ப்ராணம் ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயத் - ஒரு சிஷ்யன் தனது சரீரம், செல்வம், ப்ராணன் ஆகியவற்றை சிறந்த ஆசார்யனிடம் சமர்ப்பணம் செய்யவேண்டும் - என்றும், ஸர்வஸ்வம் வா ததர்த்தம் வா ததர்த்தார்த்தார்த்தம் ஏவ வா டு குரவே தக்ஷிணாம் தத்யாத் யதாசக்த்யபி வா புந: - சிஷ்யன் தனது செல்வத்தை முழுவதுமோ, அல்லது பாதி பாகத்தையோ, அல்லது கால் பாகத்தையோ, அல்லது தனது சக்திக்கு ஏற்பவோ, தனது ஆசார்யனுக்கு குருதக்ஷிணையாக அளிக்கவேண்டும் - என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. இது போன்ற உபதேசங்கள் அனைத்தும், ஆசார்யனை வணங்குதல் என்பது போன்ற கடமைகளாக மட்டுமே கூறப்பட்டுள்ளன. இவை மூலமாக, சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி (1-115) - க்ருபயா நி:ஸ்ப்ருஹோ வதேத் - ஒரு பயனையும் கருதாமல் உபதேசிக்கவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளவரும், எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளவரும் ஆகிய ஆசார்யனுக்கு ப்ரதி உபகாரம் செய்தலே கூறப்பட்டது என்று கருத்து அல்ல.

மூலம் - (3) பகவான் பக்கல் போலே ஆசார்யன் பக்கலிலே வர்த்திப்பானென்றும், அவனுக்கு நல்லனானாற்போலே ஆசார்யனுக்கும் நல்லனாயிருப்பானென்றும் வேதாந்தங்களிற் சொன்னதும்; “ந ப்ரமாத்யேத் குரௌ சிஷ்யோ வாங்மந:காய கர்மபி: டு அவிபஜ்யாத்மநா ஆசார்யம் வர்த்தேத அஸ்மிந் யதா அச்யுதே”, “தேவமிவாசார்யம் உபாஸீத” என்று சாண்டில்ய ஆபஸ்தம்பாதிகள் சொன்னதுவும் ஆசார்யனுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் சொன்னபடியன்று; சாஸ்த்ர சக்ஷஸ்ஸான இவன் விழிகண் குருடனாகாமைக்கும் பகவதநுபவம் போலே விலக்ஷமான இவ் அநுபவத்தை ஜந்ம பிக்ஷவான இவன் இழுவாமைக்கும் சொல்லிற்றத்தனை.

விளக்கம் - “பகவானிடம் எவ்விதம் நடந்துகொள்வானோ அதே போன்று ஆசார்யனிடமும் இருத்தல் வேண்டும்” என்றும், “பகவானிடம் கொண்டுள்ள பக்தியைப் போன்றே ஆசார்யனிடம் பக்தியுடன் இருத்தல்வேண்டும்” என்றும் வேதாந்தங்களில்

உபதேசிக்கப்பட்டது. இதனைப் போன்றே, சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி (1-118) - ந ப்ரமாத்யேத் குரௌ சிஷ்யோ வாங்மந:காய கர்மபி: ௫ அவிபஜ்யாத்மநா ஆசார்யம் வர்த்தேத அஸ்மிந் யதா அச்யுதே - சிஷ்யன் ஒருவன் தனது ஆசார்யன் விஷயத்தில் வாக்கு, மனம், சரீரம் ஆகியவற்றால் அபராதம் செய்யக்கூடாது. ஆசார்யனைத் தன்னிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காணாமல், அச்யுதனிடம் நடப்பது போன்றே நடக்கவேண்டும் - என்றும், ஆபஸ்தம் ஸூத்ரம் (1-2-6-13) - தேவமிவாசார்யம் உபாஸீத - பகவானைப் போன்றே ஆசார்யனையும் உபாஸிக்கவேண்டும் - என்றும் கூறப்பட்டன. இந்த உபதேசங்கள் அனைத்தின் மூலமும், “ஆசார்யனுக்கு ப்ரதி உபகாரம் செய்யவேண்டும்”, என்பது கூறப்படவில்லை. மாறாக, சாஸ்த்ரங்களை மட்டுமே கண்களாகக் கொண்டு அறியவேண்டிய சிஷ்யன் ஒருவன், தனது கண்கள் இருந்தும் குருடன் போன்று இல்லாமல், பகவத் அனுபவம் போன்றே வேறுபட்டதாக உள்ள ஆசார்ய அனுபவத்தை இதுவரை இழந்து நின்றது போன்று இனியும் இழக்காமல் இருப்பதற்காகவே கூறப்பட்டன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வத்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 1)

பொதுத்தனியன்கள்

1. ஸ்ரீசைலேச தயா பாத்ரம் தீபக்தியாதி குணர்ணவம் யதீந்த்ர ப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாத்ரம் முநீம்

பொருள் - (ஸ்ரீரங்கநாதன் அருளிச்செய்தது) திருமலையாழ்வாரின் கடாஷுத்திற்கு இலக்கானவரும், ஞானம் முதலான எண்ணற்ற குணங்களின் கடலாக விளங்குபவரும், உடையவரிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டவரும், அழகியமணவாளன் என்ற திருநாமம் கொண்டவரும் ஆகிய ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளை நான் வணங்குகிறேன்.

வ்யாக்யான அவதாரிகை

மூலம் - “அநாதிமாயயா ஸுப்த:” என்கிறபடியே அநாத்யசித்ஸம்பந்த நிபந்தனமான அஜஞாநாந்தகாரத்தாலே அபிபூதராய், ஆத்ம ஸ்வரூபம் ப்ரக்ருதே பரமாய், ஜ்ஞாநாநந்த மயமாய், பகவதநந்யார்ஹ சேஷமாயிருக்கும்படியை அறியப் பெறாதே, “தேவோஹம், மநுஷ்யோஹம்” என்று ஜடமான தேஹத்திலே அஹம் புத்தியைப் பண்ணியும், தேஹாதிரித்தாத்ம ஜ்ஞானம் பிறந்ததாகில் “ஈச்வரோஹமஹம் போகி” என்று ஸ்வதந்த்ர புத்தியைப் பண்ணியும், சேஷத்வ ஜ்ஞாநமுண்டாய்த்ததாகில் அப்ராப்த விஷயங்களிலே அதை விநியோகித்தும், இப்படி “யோந்யதா ஸந்தமாத்மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே, கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மா பாப ஹாரிணா” என்கிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் அந்யதா ப்ரதிபத்தி ரூபமாய், அகில பாப மூலமான ஆத்மாபஹாரத்தைப் பண்ணி, அல்பாஸ்தீரதவாதி தோஷ துஷ்டமான சப்தாதி போகைக தத்பரராய்; “விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்த பாதாதி ஸம்யுதா” என்கிறபடியே கரணகளேபர விதூரமாய், போக மோகூ க்ருதமாய், அசிதவிசேஷிதமாய்க் கிடக்கிற தசையிலே பரமதயாளுவான ஸர்வேச்வரன், ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோபகரணமாகக் கொடுத்த சரீரத்தைக் கொண்டு தத் ஸமாச்ரயணத்தைப் பண்ணி யுஜ்ஜீவிக்கலாயிருக்க, அதைச் செய்யாதே “அந்நாள நீ தந்தவாக்கையின் வழியுழல்வேன்” என்கிறபடியே, அதின் வழியே போய், ஆறு நீஞ்சக் கொடுத்த தெப்பத்தைக் கொண்டு அக்கரையேறலா யிருக்க நீர்வாக்காலே யொழுகிக் கடலிலே புகுவாரைப் போலே, ஸம்ஸார நிஸ்தரணத்துக் குடலானவற்றையும் ஸம்ஸரணத்துக்குடலாக்கி,

விளக்கம் - மாண்டுக்க உபநிஷத் (2-2) - அநாதிமாயயா ஸுப்த: - எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்து வரும் மாயை என்பதான ப்ரக்ருதியின் தொடர்பு காரணமாக ஜீவாத்மா உறங்கிய நிலையிலேயே உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற காலமாக உள்ள அசித் வஸ்துக்களுடைய ஸம்பந்தத்தின் விளைவாக அறியாமை என்ற இருளில் ஈடுபட்டவர்களாக, “ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பது இந்த அசித் வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. அது ஞானம் மற்றும் ஆனந்த

மயமாக உள்தாகும். அது பகவானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டது. அது அவனுக்கு மட்டுமே அடிமையானது” என்பது போன்ற விவரங்கள் ஏதும் அறியாதவர்களாக இந்த உலகினர் உள்ளனர். மேலும், “தேவோஹம் மநுஷ்யோஹம் - நான் தேவன், நான் மனிதன்” என்பதாக, ஜடப்பொருளாக உள்ள இந்தச் சரீரத்தை, “நான்” என்பதான ஆத்மாவாக உணர்கிறார்கள். ஒரு சிலருக்கு ஆத்மாவானது சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று ஞானம் ஏற்பட்டாலும், “ஈச்வரோ அஹம் போகி - நானே ஈச்வரன், நானே இன்பத்தில் உள்ளவன்” என்று தங்களைக் குறித்து சுதந்திரமானவர்கள் என்ற எண்ணம் கொள்கிறார்கள். ஒரு சிலருக்குத் தாங்கள் சுதந்திரமானவர்கள் அல்லர் என்றும், பகவானுக்கே அடிமைப்பட்டவர்கள் என்றும் உள்ளதான ஞானம் ஏற்பட்டாலும், பகவான் அல்லாமல் இந்த உலகியல் விஷயங்களில் எப்போதும் ஈடுபட்டு நிற்கிறார்கள். இப்படியாக மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (41-34) - யோந்யதா ஸந்தமாத் மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே, கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மா பாப ஹாரிணா - பகவானுக்கு மட்டுமே உடைமையானது என்றுள்ள இந்த ஆத்மாவாது தனக்கே உரியது என்று எண்ணியபடி, அனைத்து பாபங்களுக்கும் காரணமாக உள்ள “ஆத்மாவைக் களவு செய்தல்” என்பதைச் செய்கிறார்கள். அற்பமானதும், நிலையற்றதும், தோஷங்களுடன் கூடியதும் ஆகிய புலன் விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நிற்கிறார்கள்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்த பாதாதி ஸம்யுதா - ஸர்வேச்வரனுக்கு அனைத்து கைங்கர்யங்களையும் செய்வதற்காகவே கைகால்களுடன் கூடியதான இந்த விசித்ரமான சரீரம் நமக்கு, முன்பே நான்முகனால் தரப்பட்டது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான உடல் உறுப்புகள் ஏதும் அற்றவர்களாக, இன்பம் மற்றும் மோகும் ஆகியவற்றை அனுபவிப்பதற்கு இயலாமல், அசித் பொருள்களுடன் ஒன்றாகவே ப்ரளயகாலத்தில் அனைத்து ஆத்மாக்கள் உள்ளன. இதனைக் கண்டு வருந்தும் ஸர்வேச்வரன், தனது எல்லையற்ற கருணையின் விளைவாக, தனது தாமரை போன்ற திருவடிகளை இவை அனைத்தும் பற்றவேண்டும் என்பதற்கு உதவுவதற்காக, அவரவர்களுக்கு ஏற்ற சரீரங்களை அளிக்கிறான். அதனைக் கொண்டு கரையேற உதவுகிறான். ஆனால் அவ்விதம் சரீரங்களைப் பெற்ற பின்னர், அவனுடைய திருவடிகளை அண்டாமல், திருவாய்மொழி (3-2-1) - அந்நாள் நீ தந்த ஆக்கை வழி உழல்வேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, சரீரத்தின் இன்ப துன்பங்களையே பெரிதும் மதித்தபடி, ஒரு ஆற்றைக் கடக்க அளிக்கப்பட்ட படகைக் கொண்டு அக்கரை சென்று சேராமல் அந்த நீர் போகும் வழியே சென்று ஸமுத்ரத்தில் கலப்பது போன்று, ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்ரத்தைக் கடக்க உதவுகின்ற சரீரத்தை ஸம்ஸாரத்திலேயே ஈடுபடுவதற்குக் காரணமாக்குகிறார்கள்.

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 270)

4-4-3 அறியும் செந்தீயைத் தழுவி அச்சுதெனென்றும் மெய் வேவாள்
 றறியும் தண்காற்றைத் தழுவி என்னுடைக் கோவிந்தெனென்றும்
 வெறிகொள் கழறாய்மலர் நாறும் வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற
 செறிவளை முன்கைச் சிறுமான் செய்கின்றதென் கண்ணுக்கொன்றே

வ்யாக்யானம் - சுடும் இயல்பு கொண்டது என்று அறியப்பட்டதும், சிவந்த நிறத்துடன் உள்ளதும் ஆகிய அக்னியைத் தழுவிக்கொண்டு “அச்சுதனே” என்று கூறுகிறாள்; இவ்விதம் அக்னியைத் தழுவிப்போதிலும், தனது சரீரம் வெந்து போகாமல் உள்ளாள். குளிர்ந்து வீசும் காற்றைத் தழுவிவளாக நின்று “என்னுடைய கோவிந்தனே” என்கிறாள்; இதன் விளைவாக, நறுமணம் கொண்டதான துளசியின் மணம் இவள் மீது வீசும்படியாக உள்ளாள். நன்றாக அணியப்பட்ட வளையல்களுடன் கூடிய முன்கைகள் கொண்டவளும், சிறிய மாளைப் போன்றவளுமாக இவள் உள்ளாள். பாபியாகிய எனது கண்களுக்கு, இவளுடைய செயல்கள் பலவிதமாக உள்ளன.

அவதாரிகை - இவளுடைய அதிப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லப்புகு, அவற்றுக்கு எண்ணில்லை என்கிறாள்.

விளக்கம் - இவளுடைய மிகுதியான செயல்களைக் குறித்து உரைப்பதற்குத் தொடங்கி, அவற்றுக்கு எண்ணிக்கை இல்லை என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (அறியும் செந்தீயைத் தழுவி) “ஒன்றால் அவிக்கவொண்ணாது, தாஹகம்” என்று அறியும் நெருப்பைத் தழுவி நின்றாள். இவள் தானும் ப்ரமத்துக்கு முன்பு அறிந்து பரிஹரித்துப் போருமதாயிற்று; “மந்த்ரௌஷதாதிகளாலே ப்ரதிபுத்த சக்திகம்” என்று தான் தழுவுகிறாளோ? (செந்தீயைத் தழுவி) “தேஜஸாம்ராசி மூர்ஜிதம்” என்று ஒளியுடைமையையே பார்த்துத் தழுவாநின்றாள். “பொருநீர்க் கடல் தீப்ப்பெங்கும் திகழுமெரியோடு செல்வதொப்ப” என்னுமபோலே. இப்போது தனக்காக ஒரு மாணிக்கப்படி சாத்தி அணைக்கக்காக வந்தான் என்றிருக்கிறாள் இவள். (அச்சுதெனென்றும்) “உடைமையை மங்கக்கொடாமைக்காக வந்ததே!” என்னும். (மெய் வேவாள்) இவள்தான் ப்ரமத்தாலே கட்டிக்கொள்ளுகிறாள்; அது பின்னை ஸ்வகாய்யம் செய்யாதொழிவானென்? என்னில், அச்சுதன் முகத்தாலே வந்ததாகையாலே; “முகாதிந்த்ரர்ச்சாக்நிச்ச” இறே.

விளக்கம் - (அறியும் செந்தீயைத் தழுவி) - “எதனாலும் அவிக்க இயலாதது, அனைத்தையும் எரிக்கும் தன்மை கொண்டது” என்று அனைவராலும் அறியப்பட்ட அக்னியை இவள் தழுவியபடி உள்ளாள். இந்த அக்னியானது இவ்விதம் சுடும் தன்மை கொண்டது என்பதை இந்த மயக்கம் ஏற்படுவதற்கு முன்பு வரை இவள் அறிந்திருந்து, அதனால் அக்னியிடமிருந்து விலகியே நின்றிருந்தாள். ஆனால் மந்த்ரம், மருந்து போன்றவற்றால் இதற்குத் தடை ஏற்பட இயலாது என்று அறிந்து இப்போது தழுவுகிறாளோ? (செந்தீயைத் தழுவி) - ஸ்ரீவிபு. (1-9-63) - தேஜஸாம்ராசி மூர்ஜிதம் - ஒளிகளின் கூட்டமாக உள்ளவன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒளி நிறைந்த வஸ்துவையே தழுவி நிற்கிறாள். திருவாய்மொழி (8-9-3) - பொருநீர்க் கடல் தீப்பட்டுடெங்கும் திகழுமெரியோடு செல்வதொப்ப - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்காக இரத்தினத்தால் செய்யப்பட்ட ஒரு அக்னியை அணிந்து கொண்டு, தன்னைச் சேர்த்து அணைப்பதற்காக ஒருவன் வந்தான் என்று பார்த்து தழுவி நிற்கிறாள். (அச்சுதன் என்னும்) - “தனது உடைமையை யாருக்கும் அளிக்காமல், விட்டுக்கொடுக்காமல் இருப்பதற்காக இப்போது வந்தான்” என்கிறாள். (மெய் வேவாள்) - இவளோ தனது மயக்க நிலையில் அக்னியை அணைத்துக் கொள்கிறாள். ஆயினும் இவளுடைய சரீரத்தை வெந்து போகும்படிச் செய்வதான தனது செயலைச் செய்யாமல் ஏன் அக்னி நின்றான்? காரணம் அவன் அச்சுதனுடைய திருமுகத்திலிருந்து வந்தவன் என்பதால் ஆகும். முகாதிந்த்ரச்ச அக்நிச்ச - முகத்திலிருந்து இந்த்ரனும் அக்னியும் வந்தனர் - என்பது காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - (செந்தீயைத் தழுவி அச்சுதனெனும் மெய்வேவாள்) இவளுடைய அக்நிஸ்தம்பந மாத்ரம் இருக்கிறபடி. (மெய்வேவாள்) “தத் ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்த்தித:” என்கிறபடியே, அவனுடைய ஸ்ம்ருதியாலே நனைந்திருக்கையாலே சுடமாட்டுகிறதில்லை: “பச்யாமி பத்மாஸ்தரணாஸ்த்ருதாநி சீதாநி ஸர்வாணி திசாம்முகாநி” என்றானிறே ப்ரஹ்லாதன். “சீதோபவ” என்றாருமில்லை கிளர், “சீதோபவ” என்றவள்தானிறே இங்ஙனே செய்கிறாள். வாயுபுத்திரனை தழுவுகை நாயகனுக்கும் நாயகிக்கும் பணியிறே விச்லேஷத்தில; “பரிஷ்வங்கோஹ்நாமத:; “வாயோரக்நி:” இறே.

விளக்கம் - (செந்தீயைத் தழுவி அச்சுதனெனும் மெய்வேவாள்) - அக்னியைக் கட்டும் மந்த்ரம் இவளிடம் உள்ளது என்பது போன்று உள்ளாள். (மெய் வேவாள்) - ஸ்ரீவிபு. (1-17-39) - தத் ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்த்தித: - பகவானை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால் உண்டாகும் மகிழ்வுடன் கூடியபடி - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் அவனுடைய நினைவில் பகவானை நினைத்தபடி உள்ளதால் ப்ரஹ்லாதனை அக்னி சுடவில்லை. ஸ்ரீவிபு. (1-17-47) - பச்யாமி பத்மாஸ்தரணாஸ்த்ருதாநி சீதாநி ஸர்வாணி திசாம்முகாநி - எனது நான்கு திசைகளிலும் தாமரைமலர்கள் கொண்டு விரிக்கப்பட்ட விரிப்பை அல்லவோ நான் காண்கிறேன், அக்னியை அல்லவே - என்று ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன் உரைத்தான். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (53-28) - சீதோபவ - என்று உரைத்தவரும் இல்லை; ஆனால் சீதை போன்று உள்ளவள் அல்லள் என்றாலும் அல்விதமே செய்கிறாள். தங்களுடைய பிரிவுகாலத்தில் வாயுபுத்ரனைத் தழுவுவதே நாயகனும் நாயகியும் செய்வது; அதாவது பிரிவு வாட்டும்போது வாயுவிலிருந்து உண்டான அக்னி போன்று விரஹதாபம் உள்ளது; அல்லது இராமனும் சீதையும் பிரிந்தபோது அனுமனை நாடினர். இதனை யுத்தகாண்டம் (1-3) - பரிஷ்வங்கோ ஹ்நாமத: - அனுமனுக்கு உன்னால் அளிக்கப்பட்ட இந்தத் தழுவுதல் - என்றது காணலாம். தைத்திரீயம் - வாயோரக்நி - வாயுவிடமிருந்து அக்னி - என்றது.

வ்யாக்யானம் - (எறியும் இத்யாதி) வீசுகிற குளிர்ந்த காற்றைத் தழுவி. இதிறே ஆச்சர்யம்; விரஹிணிகளைச் சுடுமதிறே காற்று. இக்காற்றும் அவனுடைய ப்ராண

பூதமாயிருப்பதொன்றிறே; ஆகையாலே, அதுவும் சுட்டதில்லை; “ப்ராணாத் வாயுரஜாயத” இறே. (என்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்) “ந ஜீவேயம் சூணமபி” என்கிறபடியே பிரிவில் பொறுக்கவல்லனோ? அவனுண்மை பரார்த்தமாயன்றோ இருப்பது என்று சொல்லாநிற்கும். (என்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்) கன்று மேய்த்த வடிவோடே என் ஆர்த்தி தீர அணைக்க வந்தான் என்னும். லௌகிகர்படியுமன்று, விரஹிணிகர்படியுமன்று; லௌகிகர்படியாகில் நெருப்புக் கூடவேணும்; விரஹிணிகர்படியாகில் காற்று கூடவேணும்; இரண்டும் கண்டிலோமென்கை.

விளக்கம் - (எறியும் இத்யாதி) - நன்கு வீசும் குளிர்ந்த காற்றைத் தழுவி நிற்கிறாள். இதுவே பெரிய வியப்பாகும். ஏனென்றால், விரஹ தாபத்தில் உள்வர்களைத் துன்பம் செய்யும் காற்றும் கூட இவளைச் சுடாமல் உள்ளது வியப்பே ஆகும். இந்தக் காற்றானது அவனுடைய ப்ராணனாக உள்ளதால் அதுவும் சுடாமல் இருந்தது. இதனை, ப்ராணாத் வாயுரஜாயத - ப்ராணனிடமிருந்து வாயு - என்பதில் காணலாம். (என்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்) - ஸுந்தரகாண்டம் (66-10) - ந ஜீவேயம் சூணம் அபி - அவனைப் பிரிந்து ஒரு சூணமும் உயிர் வாழமாட்டேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, பிரிவற்றாமையை நான் பொறுப்பேனோ? அவனுடைய உண்மை என்பது மற்றவர்கள் விஷயமாக மட்டுமே அல்லவோ உள்ளது. (என்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்) - கன்றுகளை மேய்த்த அந்த வடிவத்துடன் எனது துன்பத்தை விலக்கும்விதமாக என்னை அணைத்துக் கொள்ள வந்தான் என்கிறாள். ஆக இவளுடைய நிலை என்பது உலகினர்கள் நிலை போன்றும் இல்லை, விகடஹ்தில் உள்ளவர்கள் நிலை போன்றும் இல்லை. உலகினர் நிலை போன்று உள்ளது என்றால், அக்னி கூடவேண்டும்; விரகத்தில் உள்ள நிலையானல் காற்று கூட வேண்டும்; ஆனால் இந்த இரண்டையும் நாம் காணவில்லை.

வ்யாக்யானம் - (வெறிகொள் துழாய் மலர் நாளும்) “கோவைவாயா”ளில் கலவியால் வந்த பரிமளம் பத்தெட்டுக்குளிக்கும் நிற்குமிறே, அத்தாலேயாதல். வந்தேறி, கழிந்தால் ஆத்மஸ்வரூபம் பகவதர்ஹமாயிறே இருப்பது, அத்தாளேயாதல். அன்றிக்கே, காற்றோடே கலந்து வந்து அணைந்தானென்று காரியத்தைக் கொண்டு கல்பித்தல். “அன்றி மற்றோருபாயமென் இவளந்தண்துழாய் கமழ்தல்” என்னக்கடவதிறே. (வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற) இவள் இத்தனைஅவகாஹித்தது நான் பண்ணின பாபமிறே. அநேக ஜந்ம ஸஞ்சிதமான புண்யபலத்தைப் பாப பலமாகச் சொல்லுகிறாளிறே, இப்போதையிழவைப் பற்ற. பிரிவிலும் வடிவு திருத்துழாய் நாளும்படி அவகாஹித்து, பின்பு போலிகண்டு ப்ரமிக்கும்படி ப்ரமமேயாய் விடுகைக்கு அடி, பாபத்தைப் பண்ணின என் வயிற்றிற் பிறப்பிறே. பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹித்தவர்கள் பெற்றவர்களுக்கு ஆகார்களிறே; “அன்னையுமத்தனு மென்றடியோமுக்கிரங்கிறிலள்” என்னக்கடவதிறே. (செறிவளை முன் கைச்சிறுமான்) இது கிளர் இருக்கத்தகும்படி! இவள் வளைத்தமும்பு அவனுடம்பிலே காண்கையன்றிக்கே, இவளுடம்பிலே அவனுடம்பில் திருத்துழாய் காணுமத்தனையாவதே. (சிறுமான்) முன்கையிலே செறிந்த வளையையுடையவள். முன்பிருக்கும்படியாதல், பின்பும் அப்படியேயிருக்கத் தகுமவளென்னுதல். (சிறுமான்) இதுக்கெல்லாம் ஆச்ரயம் எங்குத்து? அதிமுக்தை. (செய்கின்றதென் கண்ணுக்கொன்றே) ஒன்றன்று, அநேகமென்கிறாள். நெருப்பைக் கட்டிக்கொள்வது, காற்றைத் தழுவுவது, திருத்துழாய் நாளுவதாகா நின்றாள். “லௌகிகை” என்று நிச்சயிக்கவொண்கிறதில்லை, நெருப்புச்சுடாமையாலே; “ஸம்ச்லிஷ்டை” என்னவொண்ணாது, போலியான காற்றைத் தழுவுகையாலே; “விரஹிணி” என்னவொண்ணாது, திருத்துழாய் நாளுகையாலே; ஆகையால், ஒன்றிலே வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ இவள்படி?

விளக்கம் - (வெறிகொள் துழாய் மலர் நாளும்) - திருவாய்மொழி (4-3-1) - கோவைவாயாள் - என்பதில் கூறப்பட்ட பரிமளமானது, பலமுறை குளித்தாலும் கூட விலகாமல் இருக்கும் அல்லவோ? அது போன்று ஆனது. அவித்யை என்பது ஆத்மாவிற் கு வந்து சேர்வதாகும், அது அழிந்தவுடன் இந்த ஆத்மா பகவானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டதாக உள்ளது; அது போன்று ஆனது. அல்லது காற்றுடன்

இவனும் சேர்ந்து வந்து கலந்து புகுந்து அணைத்தான் என்று அவனுடைய செயலைக் கற்பித்தவளாக உரைக்கிறாள். திருவாய்மொழி (8-9-10) - அன்றி மற்றோரு உபாயம் என் இவளந்தண்துழாய் கமழ்தல் - என்பது காண்க. (வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற) - இவள் இவ்விதம் முழுகியபடி உள்ளது எனது பாபம் காரணமாகவே ஆகும் அல்லவோ? இப்போது இவள் இழந்து நிற்கும் நிலைக்கு, எல்லையற்ற காலமாக, தான் பல பிறவிகளில் செய்த புண்ணியங்களைக் கூடப் பாபங்கள் என்றே உரைக்கிறாள். ஆனால் அதனைப் பாபம் என்று உரைப்பது ஏன் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அந்தப் பிரிவில் கூட இவளுடைய சரீரமானது துளசியின் நறுமணம் வீசும்படியாக இருந்து, பின்பு போலியைக் கண்டு மயங்கும்படியாக விரும்புவதற்குக் காரணம், பாபத்தை செய்த எனது வயிற்றில் பிறந்ததே ஆகும் என்கிறாள். பகவத்விஷத்தில் ஆழ்ந்து நிற்பவர்கள் பெற்றோர்களுக்கு ஆகாதவர்களே ஆவர் அல்லவோ? பெரிய திருமொழி (3-7-7) - அன்னையும் அத்தனும் என்றடியோமுக்கு இரங்கிற்றிலள் - என்பது காணலாம். (செறிவளை முன் கைச்சிறுமான்) - இவள், தனது கைகளும் வளையல்களும் என்றல்லவோ இருத்தல் வேண்டும்; ஆனால் அவ்விதம் இவள் இல்லையே! இவளுடைய வளைகளுடைய தழும்பானது, இவள் அவனை அணைப்பதன் விளைவாக, அவனுடைய திருமேனியில் இருக்கவேண்டும்; ஆனால் இங்கோ, அவனுடைய திருமேனியில் உள்ள துளசியானது இவளுடைய சரீரத்தில் காணும் நிலை உள்ளது. (சிறுமான்) - முன்கைகளில் மிகுந்த வளையல்கள் அணிந்தவள். முன்பு இவ்விதமே இருந்தது, இன்றும் அவ்விதமே இருக்கத் தகுதியானவள். (சிறுமான்) - இவை அனைத்திற்கும் காரணம் எது என்கிறாள். (செய்கின்றதென் கண்ணுக்கொன்றே) - ஒன்றல்ல, பல உள்ளது என்கிறாள். அதாவது அக்னி சுடாமல் உள்ளதால், இவள் சாதாரணமான ஒருவள் என்று கூற இயலவில்லை. இவள் காற்றைத் தழுவுவதால், அவனைப் பிரிந்தவள் என்றும் கூற முடியவில்லை. துளசியின் நறுமணம் வீசுவதால், விரஹத்தில் உள்ளவள் என்றும் உரைக்க முடியவில்லை. ஆகவே ஏதேனும் ஒரு வகையை உரைத்து, இவள் இவ்விதம் உள்ளாள் என்று உரைக்கலாம்படி உள்ளாளோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்றும் ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகள்
அருளிச் செய்த வ்யாக்யானங்கள்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 15)

ஜீவாத்மாக்கள் அனைவரும் வெவ்வேறானவர்களே ஆவர் என்பதை ஏற்காதவர்கள், ஸ்ரீபாஷ்யம் போன்ற பல நூல்களில் தள்ளப்பட்டனர். இங்கு திவ்யமாக உள்ள தம்பதி களுக்கு, ஒருவருக்கு ஒருவர் உள்ள பேதமும் நன்கு நிலைநாட்டப்பட்டது. யாரால் அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் வெவ்வேறாக இருத்தல் என்ற தன்மை மற்றும் அவை அனைத்தும் ஒன்றாகவே இருத்தல் என்ற தன்மை ஆகிய இரண்டும் ஏற்கப்படுகிறதோ அவர்கள் கூறுவதான “லக்ஷ்மி, நாராயணன்” ஆகிய இருவரும் ஒன்றே ஆவர் என்ற கருத்தும் சான்றோர்களால் தள்ளப்படுகிறது. ஏதேனும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இது போன்று ஒன்றாக இருக்கலாம் என்ற கருத்து உள்ளதோ என்னும் ஐயம் ஏற்படலாம். இந்தக் கருத்தில் இராமன் மற்றும் சுகரீவன் ஒன்றாகிவிட்டனர் என்று சீதையிடம் அனுமன் அவர்களுக்கைய நட்பு குறித்து உரைப்பது போன்றே கொள்ளவேண்டும்.

மேலும் நிர்விசேஷ சிந்மாத்ர ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை மறைத்துள்ள உண்மையற்ற மாயை என்பதான விசேஷத்தை அடைந்ததாகவும், ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரதிபிம்பத்தைக் கொண்டதாகவும் உள்ள வஸ்துவே லக்ஷ்மி என்று கூறப்படுகிறாள் என ஒரு சிலர் உரைக்கிறார்கள். ஆனால் இவ்விதம் மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபம் கொண்ட ப்ரஹ்மம் மற்றும் அதற்கு ஒரு மறைவு ஆகிய இரண்டுமே தள்ளப்படுவதால், அந்தக் கருத்தும் நிராகரிக்கப்பட்டது. மேலும் இங்கு, மாயையானது கீழே கூறப்பட்ட மஹாலக்ஷ்மி மற்றும் அவளுடைய நாயகன் ஆகிய இருவரையும் தவிர, மற்ற அனைத்து லோகங்களையும் மயக்கியபடி உள்ளது என்று கூறுவதாலும் மேலே உள்ள கருத்து தள்ளப்பட்டது.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்